

Aleksandr Aleksandrovich Blok (Алекса́ндр Алекса́ндрович Блок) (1880 --1921) – nhà thơ trữ tình Nga. Là nhà thơ hàng đầu của trường phái hình tượng Nga, A. Blok cùng với những nhà thơ lớn khác làm nên một “Thế kỷ bạc” của thơ ca Nga.

Tiểu sử:

Aleksandr Aleksandrovich Blok sinh ngày 16/11/1880 ở Sankt-Petersburg, trong một gia đình trí thức. Bố là một luật sư Ba Lan gốc Đức, mẹ là con gái của hiệu trưởng Đại học Saint-Petersburg. Lên 5 tuổi đã biết làm thơ. Tuổi nhỏ thường đến sống ở điền trang Shakhmatovo của ông ngoại vào những tháng hè. Những bài thơ về phong cảnh thiên nhiên Nga in trong tập “*Thơ tuổi thiếu niên*” (Отроческие стихи, 1922). Blok học khoa luật (1898-1901), sau đó học khoa ngôn ngữ (tốt nghiệp năm 1906) ở Đại học Saint-Petersburg. Năm 1903 Blok cưới Lyubov Mendeleva, con gái của nhà bác học vĩ đại D. I. Mendeleev. Kết quả của cuộc hôn nhân này là hơn 800 bài thơ viết về người phụ nữ này. Phong cách thơ của A. Blok hình thành trong sự phát triển mạnh mẽ của trường phái thơ hình tượng, mà Blok là chủ soái. Thơ của Blok được dịch ra nhiều thứ tiếng và được dịch nhiều sang tiếng Việt trong thời gian gần đây.

Tác phẩm:

**Стихи о Прекрасной Даме* (Thơ về người đàn bà tuyệt vời, 1904), thơ

**Город* (Thành phố, 1904-1908), thơ

**Роза и крест* (Hoa hồng và thập ác, 1912), kịch

**Родина* (Tổ quốc, 1907-1916), thơ

**Возмездие* (Trừng phạt, 1910-1921), thơ

**Двенадцать* (Mười hai chiến sĩ, 1918), thơ

100 bài thơ Alexandr Blôk

NHỮNG BÔNG HOA NGÀY CŨ

Những bông hoa ngày cũ
Ta mang theo, một mình
Đi vào tuyết, giá băng
Con đường xa vời vợi.

Vẫn theo lối mòn xưa
Trên vai ta thanh kiếm
Kiếm đi cùng với ta
Trong áo sương che kín.

Kiếm đi theo và biết
Rằng tuyết đã dần tan
Đằng kia đang cháy hết
ánh hoàng hôn cuối cùng.

Rằng với ta – ngày tàn
Chỉ màn đêm quanh quẽ
Tự do từ nay sẽ
Không đi theo sau lưng.

Ở đâu, khi muộn màng
Ta tìm ra nơi ngủ
Những bông hồng ngày cũ
Đang rơi trên tuyết tan.

Chỉ trên tuyết màu hồng
Giọt nước mắt rơi xuống

Ta không còn hy vọng
Ta đợi phút lâm chung.

Còn kiếm vẻ lạnh lùng
Dìm hoa xưa vào tuyết.
4-11-1908.

NƯỚC NGA

Bây giờ lại như những tháng năm vàng
Ba vòng đai lưng đã mòn đang run rẩy
Những nan hoa của bánh xe kết lại
Những bức tranh trong những bánh xe lăn.

Ôi nước Nga, ôi nước Nga nghèo khó
Nhà gỗ của Người màu xám thương sao
Những bài ca của Người trong gió
Đối với ta như nước mắt tình đầu!

Xót thương Người ta không biết làm sao
Cây thập ác của mình ta vẫn vác...
Người muốn để cho kẻ làm bùa phép
Thì vẻ tuyết vời cướp bóc hãy trao!

Mặc cho ai dụ dỗ, dối lừa
Không quì gối, nước Nga không thể chết
Duy chỉ có điều lo lắng làm mờ
Những đường nét của Người tuyệt đẹp.

Thôi đành thế. Một nỗi lo nhiều hơn
Thêm giọt nước mắt, sông thêm âm ỉ
Còn Người vẫn thế – rừng và cánh đồng
Và tấm khăn thêu trên đầu – vẫn thế.

Thành có thể cả điều không thể tưởng
Con đường dài lâu bỗng hoá nhẹ nhàng
Khi ánh lên ở miền xa thẳm

Ánh mắt nhìn dưới tấm khăn vuông
Khi bài hát người xa ích cần trọng
Đang vang lên thấm đượm một nỗi buồn.
1908.

VỀ CHIẾN CÔNG, LÒNG DỮNG CẢM, VINH QUANG

Về chiến công, lòng dũng cảm, vinh quang
Anh đã quên trên mặt đất đau khổ
Khi gương mặt em trong khung ảnh nhỏ
Trước mặt anh rạng rỡ đặt trên bàn.

Nhưng đến giờ em đi khỏi nhà anh
Chiếc nhẫn thề anh vứt vào đêm vắng
Giờ người khác em gửi trao số phận
Anh đã quên rồi gương mặt đẹp xinh.

Ngày trôi đi, nguyên rửa xoáy thành đàn...
Rượu và đam mê làm đời anh tàn tạ...

Trước bàn cưới về em, anh chợt nhớ
Anh gọi em như tuổi trẻ của mình.

Anh gọi em nhưng em chẳng ngoái nhìn
Nước mắt anh em không thềm đoái tới
Trong chiếc áo choàng màu xanh quấn lại
Em ra khỏi nhà trong ẩm ướt đêm.

Anh không biết rằng cho kiêu hãnh của mình
Em đẹp xinh, dễ thương tìm đâu vậy...
Trong giấc ngủ, áo xanh anh mơ thấy
Chiếc áo mặc vào em đi khỏi trong đêm...

Giờ không còn mơ về triu mến, vinh quang
Tất cả đi qua, tuổi trẻ không còn nữa!
Gương mặt em trong lồng khung ảnh nhỏ
Bàn tay anh đem cất khỏi chiếc bàn.

12-1908

TRỜI SINH RA EM

Trời sinh ra em cô gái mắt xanh
Thiên thần tình yêu đầu tiên của anh

Rửa nước mưa em đứng lên rất khẽ
Cất tiếng hát bằng nọc ong vò vẽ

Dấu vết cũ xưa em dọn sạch quang
Đôi với em không có tên nhẹ nhàng

Anh lại thấy hai bàn tay thanh mảnh
Lại nghe ra những âm trong thanh quản

Và vào trong sâu thẳm đôi mắt xanh
Không phải trong mơ anh lại đắm mình.

EM TUỔI MƯỜI LĂM

Em tuổi mười lăm. Nhưng theo nhịp đập
Của con tim – tôi muốn gọi nàng dâu.
Khi tôi mỉm cười định đưa tay bắt
Thì em cười và vội bước đi mau.

Câu chuyện này xảy ra đã từ lâu
Không còn nhớ đã bao nhiêu năm tháng.
Chúng tôi ít gặp nhau và nói chuyện
Nhưng im lặng này là im lặng rất sâu.

Đêm mùa đông tin vào giấc chiêm bao
Tôi đi khỏi nơi đông người rực sáng
Nơi những mặt nạ cười rất chệnh choáng
Mắt tôi và em khao khát tìm nhau.

Em theo tôi, ngoan ngoãn bước theo sau
Không biết được điều gì sau khoảnh khắc.
Chỉ có đêm đen thì thành vắng ngắt
Thấy hai người: chàng rể với cô dâu.

Một ngày đầy mặt trời, lạnh lẽo giá băng
Chúng tôi gặp trong nhà thờ yên lặng
Hiểu ra tháng năm im lặng rõ ràng
Điều đã xảy ra – từ trên cao định sẵn.

Câu chuyện này tìm kiếm đã rất lâu
Rất ngọt ngào, tràn đầy trong lòng ngực
Tôi đã dựng ngôi nhà từ bài hát
Còn những bài kia – sẽ hát một khi nào.
6-1903.

CÔ GÁI ĐẾN TỪ SPOLETO*

Thân hình em như ngọn nến nhà thờ
Ánh mắt em nhìn sắc như dao chém.

Anh không đợi gặp gỡ nào chói sáng
Cho thầy tu lên đồng lửa thôi mà!**

Hạnh phúc không cần. Ve vuốt không đòi
Xúc phạm em: vuốt ve hay thô bạo?
Chỉ như hoạ sĩ nhìn qua bờ giậu
Xem nơi nào hoa em hái – và yêu!

Tất cả đều ngang qua – em đuổi gió
Đốt mặt trời – em hãy cho phép anh
Ngắm nhìn em, sắc đẹp của thiên thần
Cho con tim ném ngọt ngào đau khổ!

Anh lặng lẽ bện vào mái tóc đen
Lời vàng ngọc những dòng thơ bí hiểm
Con tim đang khát khao yêu anh ném
Vào mạch nguồn của đôi mắt ánh lên.
6-1909.

*Thành phố ở Italia.

**Blok ám chỉ số phận của Girolamo Savonarola (1452-1498) – nhà truyền đạo, nhà cải cách Italia bị tòa án nhà thờ kết án treo cổ và đốt trên đồng lửa vì tội “phản đạo”.

TÔI MƠ THẤY NGƯỜI YÊU TÔI ĐÃ CHẾT

Anh mơ thấy rằng em đã chết
Heine.
Tôi mơ thấy người yêu tôi đã chết
Phủ đầy hoa, quan tài đặt trên cao
Một đám đông và những lời thảm thiết
Đồng cảm với tôi những tiếng thì thào.

Còn tôi không suy nghĩ, ngó xung quanh
Có những người muốn giúp tôi đến gặp
Tôi cảm thấy trên cao niềm hạnh phúc
Còn quanh tôi chỉ đêm tối lạnh lùng.

Tôi cảm ơn tất cả vì lời an ủi

Bắt tay mọi người một ý nghĩ sục sôi:
“Hồn muôn thuở mang đi nỗi đau khổ của người
Thật hạnh phúc khi mất người yêu dấu!”
11-1898.

ANH LẠI MƠ THẤY EM

Anh lại mơ thấy em – trên sân khấu, đầy hoa
Điên cuồng như đam mê, lặng lẽ như giấc mộng
Còn anh ngoan ngoãn, đầu gối anh quì xuống
Và nghĩ rằng: “Hạnh phúc biết nghe ra!”

Nhưng em nhìn Hamlet, em là Ophelia
Không hạnh phúc, tình yêu, thiên thần sắc đẹp
Còn hoa hồng rắc lên nhà thơ tội nghiệp
Cùng với hoa hồng những mơ ước tuôn ra...

Em đã chết trong hồng thẩm nhuộm màu
Hoa trên ngực và hoa trên mái tóc
Còn anh đứng trong hương em ngào ngạt
Với hoa trên tay, trên ngực, trên đầu...
12-1898.

TRONG NHÀ HÀNG

Không bao giờ anh quên (dù từng có hay không
Buổi chiều này): hoàng hôn như đám cháy
Đốt sáng lên bầu trời xanh nhợt tái
Trong hoàng hôn có những chiếc đèn lồng.

Anh ngồi bên cửa sổ một gian phòng
Nơi người ta hát liên khúc tình ái
Anh gửi em bông hồng trong cốc vại
Sâm banh vàng như màu của hoàng hôn.

Em nhìn qua. Anh bối rối ngượng ngùng
Gặp ánh mắt kiêu kì anh đáp lại
Em hình như xằng với người bạn nhảy
Em nói rằng: “Con người ấy em thương”.

Và bây giờ đã vang động dây đàn
Đã kích động điên cuồng cây mã vĩ...
Nhưng em với anh bằng điều khinh thị
Chỉ bàn tay hơi có vẻ run run...

Em bước đi nhút nhát như chim non
Em đi qua, tựa giấc mơ, rất khẽ...
Bờ mi khép, hơi thở em nhẹ nhẹ
Để nhưng tơ lo lắng khẽ thì thâm.

Nhưng ném cho anh ánh mắt từ trong gương
Em vút ra và kêu lên: “bắt lấy!..”
Chiếc vòng lắc kêu, cô gái Digan nhảy
Và tình yêu réo rắt giữa hoàng hôn.
4-1910.

CON QUẠ ĐEN TRONG HOÀNG HÔN

Con quạ đen trong hoàng hôn trắng tuyết
Trên bờ vai da bánh mật nhưng đen
Lời hát dịu dàng, giọng ai mỗi một
Hát tôi nghe về những đêm phương nam.

Trong con tim – vô tâm và dục vọng
Tựa hồ như ai làm dấu cho tôi.
Trên miệng hố sâu đi vào vô tận
Ngựa phóng nhanh như có vẻ ngạt hơi.

Con gió tuyết và hơi thở của em
Và bờ môi của tôi ngây ngất...
Một ngôi sao, giấc mơ, Valentina!

Như hoạ mi của em đang hát...

Thế giới này cho con tim chật hẹp!
Trong đời này – mê sảng nộ hôn em
Sương khói mịt mù những bài hát Digan
Ngôi sao chổi vội vàng bay mất hút!

*Valentina Andreevna Schegoleva (1878-1931) – nữ nghệ sĩ nhà hát kịch.

NGƯỜI ĐÀN BÀ XA LẠ

Vào buổi chiều ở trong những nhà hàng
Bầu không khí nóng, khô và hoang dại
Những kẻ say sưa luôn miệng hét vang
Những linh hồn giữa mùa xuân tê tái.

Ở đằng xa, sau bụi mù đường phố
Sau nỗi buồn biệt thự cháy thành tro
Vàng ánh lên bảng cửa hiệu bánh mì
Và vang lên tiếng khóc trẻ nhỏ.

Cứ buổi chiều sau những thanh chắn đường
Những quý ông đội mũ
Rời với bà đạo trên bờ mương
Nói những lời quyến rũ.

Trên mặt hồ cọc chèo kêu cọt két
Tiếng kêu đàn bà the thé vang lên
Còn trên trời như mọi người đều biết
Mặt trăng như cái đĩa cong vênh.

Cứ buổi chiều có một người duy nhất
Lại hiện lên trong chiếc cốc của tôi
Bảng hơi men cay nồng và bí mật
Làm inh tai và cam chịu như tôi.

Sát gần bên là những bàn to nhỏ
Mấy đứa hầu gái ngủ vẫn lang thang

Những người say với những đôi mắt thỏ
“Chân lý nằm trong rượu!” hét vang.

Cứ buổi chiều vào giờ đã định
(Hay điều này chỉ nhìn thấy trong mơ?)
Hình bóng thiếu nữ dịu dàng mềm mỏng
Xê dịch trong khung cửa sổ sương mờ.

Chậm rãi đi giữa những người say rượu
Và luôn luôn chỉ có một mình
Thở bằng hương nước hoa và sương khói
Nàng nhẹ nhàng bên cửa sổ ngồi lên.

Phảng phất điều mê tín dị đoan
Quần áo lụa của nàng những nhũ
Chiếc mũ làm bằng lông đà điểu
Và cánh tay chật hẹp đeo vòng.

Bao trùm lên sự gần gũi lạ lùng
Tôi nhìn vào chiếc khăn màu huyết dụ
Tôi nhìn thấy một bên bờ quỳn rũ
Và một miền quỳn rũ thật xa xăm.

Trao cho tôi những bí ẩn lặng câm
Trao cho tôi một mặt trời nào đó
Trong hồn tôi những nơi bị uốn cong
Rượu vang đắng cay thấm vào rất rõ.

Và những chiếc lông đà điểu lung linh
Trong đầu tôi ngả nghiêng dao động
Những con mắt sâu thẳm màu xanh
Đang nở hoa nơi bên bờ xa lắm.

Trong hồn tôi có một kho châu báu
Người ta trao chìa khoá chỉ cho tôi!
Kẻ say sưa quái vật. Em đúng rồi!
Tôi biết rằng: Chân lý nằm trong rượu.

4-1906.

TIẾNG ĐỘNG ĐẾN GẦN

Tiếng động đến gần. Nghe tiếng động bồi hồi
Hồn bỗng trẻ.
Trong mơ anh áp bàn tay em lên môi
Không thở.

Anh mơ thấy mình lại là cậu bé, lại tình nhân
Và bờ nương, đám cỏ dại
Trong đám cỏ – một cây hoa tầm xuân
Màn sương chiều tê tái.

Xuyên qua hoa, lá, cành gai anh biết rằng
Trong tim anh đang nhìn một ngôi nhà cũ
Lại nhìn trời, khắp nơi một màu hồng
Cửa sổ nhà em đó.

Giọng nói này – của em, và tiếng động không thể nào hiểu được
Anh trao em đau khổ và cuộc đời
Dù trong mơ bàn tay xinh đẹp của em ngày trước
Anh áp chặt lên môi.

NÀNG TRẺ TRUNG

Nàng trẻ trung và từng xinh đẹp lắm
Nàng bây giờ vẫn như Mẹ đồng trinh
Sáng như gương nước dòng sông phẳng lặng
Con tim tôi chỉ muốn vỡ tung!..

Nàng vô tư như miền xa xanh thẳm
Như thiên nga thiếp ngủ, cứ ngỡ rằng
Ai biết được nàng cũng từng đau đớn
Con tim tôi chỉ muốn vỡ tung!..

Khi cho tôi về tình yêu nàng hát
Thì bài ca được đáp lại trong lòng
Nhưng máu nóng không nghe niềm khao khát
Con tim tôi chỉ muốn vỡ tung!..
7-1898.

ANH THỨC DẬY BUỔI SÁNG MỜ SƯƠNG

Anh thức dậy buổi sáng mờ sương
ánh mặt trời chiếu lên gương mặt
Có phải em, cô gái anh mong
Đến với anh ngồi lên thềm bậc?

Những cánh cổng nặng nề mở toang
Qua cửa sổ thoáng cơn gió nhẹ
Những bài hát ngọt ngào như thế
Lâu lắm rồi không thấy ngân vang!

Với bài hát buổi sáng mờ sương
Gió, mặt trời chiếu vào gương mặt!
Với bài hát, cô gái anh mong
Đến với anh ngồi lên thềm bậc!
10-1901.

KHI HAI ĐỨA CHUNG TÌNH

Anh nhớ những khi hai đứa chung tình
Vĩ cầm hát lên và đêm hồi hộp...
Trong những ngày này em là của anh
Em đẹp lên trong mắt anh từng phút...

Giờ xuyên qua tiếng thì thầm dòng nước
Xuyên qua miền bí ẩn nụ cười em
Tiếng vĩ cầm lại vang lên trong ngực

Và bờ môi mong ước một nụ hôn.
3-1899(4-1918).

ANH ĐÃ GẶP EM

Anh đã gặp em trong một buổi chiều
Bằng mái chèo em chia dòng nước vịnh
Anh thấy yêu trang phục em màu trắng
Còn giấc mơ tình tẻ đã thôi yêu.

Ta gặp nhau im lặng lạ lùng sao
Còn phía trước là trên doi đất cát
Ai đó nghĩ về nhan sắc tái nhợt
Để cháy lên những ngọn nến ban chiều.

Ta gần kề, rồi sát nữa, cháy lên
Không còn nghe theo màu xanh tĩnh lặng...
Nơi bờ sậy nước lặn tẩn gợn sóng
Trong buổi chiều sương anh đã gặp em.

Chẳng tình yêu, không hờn giận, không buồn
Tất cả đi qua, mờ dần, tắt hẳn...
Và giọng cầu siêu, thân hình màu trắng
Và mái chèo vàng úa của em.
5-1902.

CHO BÌNH MINH VÀO MẮT

Cho bình minh vào mắt ta ngắm nhìn
Và hoa mi hót lên trong đêm tối
Hãy để cho dù một lần trong đêm
Thân hình em bàn tay anh ôm lấy.

Con thuyền nhỏ sẽ bơi đi lúc lắc
Trong bãi sậy dài vào lúc tối trời

Em áp sát vào người anh ve vuốt
Với niềm đam mê cháy bỏng trên môi.

Hát lên tình, với bài ca kỳ lạ
Giọng cất lên mỗi lúc một mạnh thêm
Em tuyệt vời và em xinh đẹp quá
Hơn cả họa mi vào lúc nửa đêm!..
5-1898(3-1921).

CHỈ MỘT MÌNH EM

A la tres-chere a la tres-belle ...
Baudelaire*

Cho mình em, chỉ một mình em thôi
Cho hoàng hậu tình yêu và hạnh phúc
Cho em trẻ trung xinh đẹp tuyệt vời
Tất cả những trang đời đẹp nhất!

Không mẹ hiền, không anh em, bè bạn
Biết được anh em hay bạn hay con
Chỉ có thể một mình em thấu tận
Nỗi khổ đau u ám ngự trong hồn.

Chỉ mình em, niềm khát khao dữ dội
Tình yêu của anh, hoàng hậu của anh!
Tâm hồn em cho dù trong đêm tối
Rực sáng lên như chớp bể mưa nguồn.
3-1898.

**Người tuyệt vời, người yêu dấu nhất...*

CỨ ĐỀ CHO TRĂNG CHIẾU SÁNG

Cứ đề cho trăng chiếu sáng – đêm đen
Đề cuộc sống mang cho người hạnh phúc
Trong lòng tôi tình yêu của mùa xuân
Không thay nổi trời âm u vẫn đục.

Màn đêm trải dài ra trước mặt tôi
Và trả lời bằng cái nhìn đã chết
Cho ánh mắt đờ dại tâm hồn tôi
Tắm thuốc độc chua cay và dịu ngọt.

Thật hoài công, giấu đi nỗi khát khao
Trước buổi bình minh, trong màn sương lạnh
Giữa đám đông tôi một mình mò mẫm
Với một nghĩ suy tha thiết trong đầu:

Cứ đề cho trăng chiếu sáng – đêm đen
Đề cuộc sống mang cho người hạnh phúc
Trong lòng tôi tình yêu của mùa xuân
Không thay nổi trời âm u vẫn đục.
1-1898.

TÌM BẮT GIỜ ĐAU KHỔ

Khi tìm bắt khoảnh khắc của đau buồn
Ta đi trên đường trơn, không bằng phẳng
Giờ phút hạnh phúc đợi em và anh
Thì chúng mình coi thường, xua đuổi chúng.

Đời tự do khi ta đã chia tay
Ta lãng quên những ngày trong xa vắng

Anh nghĩ rằng từ chiếc cốc thật đầy
Ta uống hạnh phúc một ngày chưa cạn.

Giọt cuối cùng sẽ đến một khi nào
Lại xô ta số phận đầy ngoạn cố
Lại rắc điều bí ẩn vào tình yêu
Ta lại đi tìm bất giờ đau khổ.
7-1898.

MÙA XUÂN VÔ TẬN

Ôi mùa xuân không cùng vô tận
Và không cùng vô tận giấc chiêm bao!
Ta nhận biết cuộc đời, ta đón nhận!
Bằng tiếng vang tám lá chắn ta chào!

Ta nhận về cả những gì thất bại
Và thành công, cho ta gửi lời chào
Trong vùng của tiếng khóc thảm hại
Bí ẩn tiếng cười – không xấu hổ đâu!

Ta nhận về cả những đêm tranh cãi
Buổi sáng ra cửa sổ tối mịt mùng
Để những con mắt của ta sừng tấy
Làm say sưa, làm tức giận mùa xuân!

Ta nhận về cả những làng hoang vắng
Những giếng nước trong trên mặt đất này
Khoảng không rộng giữa bầu trời chiếu sáng
Những khó khăn vất vả của con người!

Ta gặp gỡ với người bên ngưỡng cửa
Ngọn gió cuồng thổi trong mái tóc xoắn
Với cái tên chưa đoán ra của Chúa
Trên những bờ môi co hẹp lạnh lùng...

Trước thù hận của lần này gặp gỡ
Lá chắn ta không bỏ xuống bao giờ...

Không bao giờ những cánh tay, đừng mở...
Nhưng hãy cho ta giấc mộng say sưa!

Ta nhìn ngắm, hận thù ta đo hết
Cả yêu thương, cả nguyên rửa, căm thù:
Ta biết rằng vì khổ đau, cái chết
Dù sao thì ta cũng nhận về ta!
10-1907.

CUỘC ĐỜI CHẴNG MỚI

Đêm, đường phố, hiệu thuốc, đèn lồng
Thế gian này nhạt nhẽo và vô nghĩa.
Dù sống thêm một phần tư thế kỷ
Thì cuộc đời cũng chẳng mới gì hơn.

Khi chết đi – tắt cả lại mở màn
Tất cả lặp lại như thời thượng cổ
Đêm, hiệu thuốc, đèn lồng, đường phố
Và mặt nước kênh gợn sóng lăn tăn.
10-1912.

NGƯỜI ĐÀN BÀ TUYỆT VỜI

Tôi bước vào những ngôi đền tăm tối
Để dự vào hành lễ giản đơn thôi
Tôi đợi chờ người Đàn bà Tuyệt vời
Trong chập chờn những ngọn đèn đỏ chói.

Đứng bên cây cột cao, trong bóng tối
Người tôi run vì cánh cửa kêu lên
Vào mặt tôi có một ánh mắt nhìn
Chỉ bóng hình, chỉ mơ về Người ấy.

Tôi đã từng quen với hình tượng đó

Hình hài Nữ Tính Muôn Thuở nghiêm trang!
Chạy trên cao dọc theo cây treo màn
Những nụ cười, giấc mơ, câu chuyện cổ.

Những cây nến dịu dàng, thần thánh quá
Thật vui mừng những đường nét của Em
Không hơi thở, không lời nói vang lên
Nhưng tôi tin: Em – dễ thương, niềm nở.
10-1902.

ANH NẪM MƠ

Anh nằm mơ những nghĩ suy vui vẻ
Mơ thấy rằng anh không chỉ một mình...
Và sáng ra thức dậy vì tiếng ồn
Những tảng băng rã rắc như tiếng nổ.

Anh nghĩ về điều kỳ diệu vừa rồi...
Còn đằng kia người ta đang mài búa
Rất vui vẻ những người mang áo đỏ
Họ nhóm lên những đồng lửa cười vui.

Người ta xăm, quét nhựa những con thuyền...
Sông chở thuyền đi bắt đầu lên tiếng
Những tảng băng xanh và từng con sóng
Và mái chèo những khúc gãy mong manh...

Hồn say sưa với vui vẻ, tiếng ồn
Tâm hồn anh tràn ngập chưa từng có...
Giờ với anh – một nghĩ suy vui vẻ
Anh biết rằng Em không chỉ một mình...
3-1903.

CHUYỆN CỦA TÔI

Tôi tỉnh giấc – trên cánh đồng sương mờ
Nhưng từ chòi cao – hướng mặt trời chỉ ngược
Sự thức dậy của tôi không hề mong ước
Nnhư cô gái kia, người tôi vẫn tôn thờ.

Tôi bước trên đường khi nắng đã nhạt màu
Đã nhìn thấy ngọn đèn bên cửa sổ
Một cô gái áo hồng đứng bên khung cửa
Nói với tôi rằng tôi rất đẹp và cao.

Mọi người ơi chuyện của tôi là vậy
Tôi chẳng cần thêm thấ một chút gì
Không bao giờ tôi ước sự diệu kỳ
Và mọi người hãy quên về chuyện ấy.
5-1903.

CON TIM ĐÃ NGUỘI LẠNH

Giờ con tim đã nguội lạnh lắm rồi
Nhưng giá băng tôi đón bằng lòng ngực
Với mọi người, ở một nơi vắng ngắt
Tôi giữ môi tình tuyệt vọng của tôi.

Nhưng sau tình yêu – cơn giận chín muồi
Dấy lên ước mong và lòng khinh thị
Độc trong mắt đàn ông và thiếu nữ
Dấu lãng quên hay chọn lựa không thôi.

Mặc người ta gọi: Hãy quên, thi sĩ!
Hãy quay về góc đầm âm đẹp xinh!
Không! Thà chết trong băng giá cũng còn hơn
Đầm âm – không. Yên lặng – không hề có.
1911.

CHỈ CÓ KẺ ĐANG YÊU

Khi em đứng trên con đường của anh
Em sinh động, em đẹp xinh nhường ấy
Nhưng giờ đây em bơ phờ đến vậy
Em chỉ nói về đau buồn
Em nghĩ về cái chết
Em không yêu ai hết
Và em coi khinh sắc đẹp của mình
Có điều gì? Chẳng lẽ em giận anh?

Ô không! Bởi vì anh không phải tên cuỡng bức
Người kiêu ngạo hay kẻ dối lừa người khác
Mặc dù anh rất biết
Suy nghĩ nhiều từ những tháng ngày xanh
Và là người quá bận với chính mình.
Bởi anh là người sáng tác
Gọi tất cả theo tên sự vật
Như một con ong hút nhụy dâng đời.

Dù em chỉ nói về đau khổ mà thôi
Dù em chỉ tư duy về điểm đầu, điểm cuối
Dù sao anh muốn nói
Rằng em chỉ mười lăm tuổi mà thôi.
Và bởi vì thế mà anh muốn
Cho em yêu một người đơn giản
Con người này yêu đất yêu trời
Hơn tất cả những lời
Được gieo vãi và không gieo vãi về trời và đất.

Quả là anh mừng cho em thật
Bởi vì - chỉ có kẻ đang yêu
Có quyền được gọi là người.
2-1908.

CÂY VĨ CÀM ĐANG NỨC NỞ

Cây vĩ cầm đang nức nở sau đồi
Buổi chiều dài trong công viên ngái ngủ.
Buổi chiều dài – Gương mặt trinh bạch quá
Có bóng hình một cô gái cùng tôi.

Cây vĩ cầm cứ nức nở không thôi
Khe khẽ hát bên tai tôi: “Hãy sống...”
Hình bóng cô gái tôi yêu tuyệt vời
Là câu chuyện của mối tình đắm thắm.
6-1903.

NHẬN CUỘC ĐỜI NHƯ MỘT MÓN QUÀ

Nhận cuộc đời như một món quà
Như cục vàng, anh trở nên giàu có.
Anh nhìn thấy đám cháy lớn dần ra
Đôi mắt em rực lửa.

Trời sáng lên một cách khủng khiếp!
Khắp phố phường từng đám cháy bốc lên.
Dòng sông như mặt gương trong suốt
Chỉ một điều – không có anh...

Anh ở đây. Tất cả cùng anh cháy
Cả dòng sông, cả thành phố, và anh...
Rửa tội cho anh bằng ngọn lửa cháy
Ôi, em yêu của anh!
10-1907.

HAI DÒNG CHỮ ĐỀ TRONG QUYỀN SỞ

I

Em sinh ra không phải để cho anh
Thì tại sao thấy Em trong giấc ngủ?
Có giấc mơ - cả đêm chỉ một mình
Như chàng hiệp sĩ nhìn Người Phụ nữ.

Như con bệnh mơ về ông thầy thuốc
Kẻ lưu vong mơ quê hương thân thuộc
Như người thuyền trưởng mơ đại dương
Như thiếu nữ mơ màn sương hồng...
Nhưng giấc mơ của anh thì lại khác
Không lặp lại, không thể giải thích
Và nếu như giấc mơ còn lặp lại
Thì máu trở về tim không chảy...
Anh tự mình không biết tại sao anh
Không đem giấu đi giấc mộng của mình
Cả lời nói, dòng chữ Em không cần
Thì tại sao anh không thể lãng quên.

II

Vừa trong giấc mộng say anh mơ thấy
Cả quá khứ dường như hồi sinh lại
Và bàn tay của anh đã sẵn sàng
Viết những lời chưa được nói lên...
Nhưng anh không cho phép
Viết về những giấc mơ đẹp
Chỉ cuốn sổ anh gửi về
Nàng công chúa mùa xuân và những bài ca
Trong hồn anh như căn phòng, ngạt thở
Những bài ca này sinh ra ở đó.
Anh yêu chúng. Và anh hững hờ
Thả chúng ra và chúng bay xa...
Hãy bay đi! Bao tố và phiền muộn
Ta cho các người nhẹ nhàng đôi cánh
Nhưng một chút đồng đánh cầu kỳ
Nàng trao cho người khác mang đi...
1920.

NGÀY THU LẠNH

Vào một ngày mùa thu lạnh lùng

Tôi lại trở về nơi ấy
Hồi tưởng về tiếng thở dài mùa xuân
Và hình bóng xa xăm nhìn lại.

Tôi không khóc khi đến đây
Hồi tưởng về nhưng không cháy.
Tôi gặp những bài hát cầu may
Và bình minh của một mùa thu mới.

Qui luật khắc nghiệt của thời gian
Làm ngủ yên những linh hồn đau đớn
Tiếng tru tréo, tiếng rên rỉ xa xăm
Không nghe ra – tôi bây giờ câm lặng.

Ngọn lửa như những đôi mắt mù quáng
Không còn đốt lên mơ ước xa xăm.
Và ngày còn tối hơn đêm vắng
Ru ngủ những linh hồn.
4-1901.

TÔI ĐỢI LỜI GỌI

Tôi đợi lời gọi, chờ câu trả lời
Mặt đất lặng im, bầu trời câm nín
ở đâu đó sau cánh đồng vàng rộm
Trong khoảnh khắc thức dậy tiếng kêu tôi.

Trong tiếng vang của những lời rất xa
Từ trời đêm, từ cánh đồng ngái ngủ
Nghĩ về bí ẩn của ngày gặp gỡ
Rất rõ ràng nhưng chỉ thoáng qua.

Niềm hân hoan, xúc động mới tôi chờ
Trời sáng hơn và lặng im chìm xuống...
Một lời nói phá tan điều bí ẩn
Những linh hồn trong đêm vắng xin tha!

Trong khoảnh khắc thức dậy sau cánh đồng
Tiếng vang xa của lời tôi kêu gọi
Tìm câu trả lời, tiếng người ta tôi đợi
Nhưng lặng im kéo dài đến lạ lùng...
7-1901.

ANH ĐỢI CHỜ LÂU

Anh đợi chờ lâu – em ra muộn
Trong đợi chờ sống lại một tâm linh
Không dấu vết, hoang hôn buông xuống
Anh lắng tai nghe và căng mắt nhìn.

Khi ngọn lửa lần đầu tiên bốc cháy
Thì những lời bay tới tận trời xanh
Băng vỡ tan ra, hòn đá cuối cùng
Đã rơi xuống, và con tim thất lại.

Em trong gió, trong lời của tuyết
Lại hiện ra như một nàng tiên
Trong tiếng vang, trong thế giới vĩnh hằng
Những vòm mái nhà thờ tung lên hết.
11-2901.

NGÀY LỄ MÙA XUÂN

Vào một ngày lễ mùa xuân
Tôi gọi về chiếc bóng.
Em đến đây, đừng đợi bình minh
Và nhớ mang theo ngày đến!

Ngày mới sôi lên
Với ngọn gió mùa xuân vào cửa sổ!
Dù cười nói huyền thiên

Ngày thế này chưa từng có!

Ta mở cửa ra khi đó
Rồi ta thôn thức, khóc vang
Những mát mát trong mùa đông đó
Với con tim nhẹ nhõm ta mang...
2-1902.

ANH ĐANG YÊU

Anh đang yêu, xinh tươi và rất trẻ
Anh đang lo, anh van vãn, anh buồn
Có một cây phong huyền bí đang xanh
Rất chung thủy đang hướng về em đó.

Con gió ấm đi qua làm lá rụng
Lời nguyện cầu rung những ngọn xôn xao
Trên gương mặt hướng về những ngôi sao
Những giọt lệ thơm của lời ca tụng.

Em đi đến một ngôi lều rộng
Trong những ngày còn đang ngái ngủ này
Em chăm chú ngắm nhìn vào mũ nón
Trong bóng xanh vút vương vãi khắp nơi.

Em một mình, đang yêu và với anh
Một giấc mơ bí huyền anh thả thả
Đến nửa đêm – với nỗi buồn, với em
Anh với em và cây phong xanh thế.
7-1902.

TÔI BƯỚC VÀO ĐÊM

Tôi bước vào đêm để biết và để hiểu
Tiếng rì rào xa, tiếng thủ thi gần

Để nhận về những gì không hiện hữu
Và tin vào tiếng ngựa ảo giậm chân.

Con đường dưới ánh trăng màu trắng
Có vẻ như đầy những bước chân
Ở nơi đó chỉ còn chiếc bóng
Sau những ngọn đồi đã buông.

Tôi lắng nghe và đã nghe ra
Giữa những vệt trăng run rẩy
Có tiếng ngựa nhảy ở rất xa
Và tiếng huýt nhẹ nhàng nghe thấy.

Nhưng ở đây những tiếng kêu đều đặn
Và con tim chậm rãi tranh về
Làm sao hiểu từ đâu tiếng vọng
Từ đâu ra giọng nói để mà nghe?

Và bỗng nhiên tiếng guốc đang vang vọng
Và một con ngựa trắng phóng về tôi...
Đã rõ ràng, có ai đang im lặng
Trên chiếc yên không, có tiếng ai cười.

Tôi bước vào đêm để biết và để hiểu
Tiếng rì rào xa, tiếng thủ thủ gần
Để nhận về những gì không hiện hữu
Và tin vào tiếng ngựa ảo giậm chân.
9-1902.

NHỚ LẠI THÁNG NGÀY XA

Và bây giờ nhớ lại tháng ngày xa
Sức lực tràn trề, nghĩ suy thái cực
Chưa bao giờ được nếm mùi hạnh phúc
Dù điều này không một chút nghi ngờ!

Những tháng năm nguy hiểm sống qua đi
Sẽ thấy đời rình người khắp mọi chốn
Và nếu như người trở ra lành lặn
Thì cuối cùng sẽ tin sự diệu kỳ.

Và cuối cùng người cũng sẽ nhìn ra
Rằng sống ở đời không cần hạnh phúc
Rằng ước mơ không trở thành hiện thực
Không đủ cho người nửa cuộc đời mà.

Rằng đi qua những miền sóng gió
Chén hân hoan của sáng tạo tràn ra
Tất cả không của tôi, mà của chúng ta
Mỗi liên hệ với đời được củng cố.

Và rằng chỉ với nụ cười triu mến
Lúc này người chỉ hồi tưởng mà thôi
Một giấc mơ lấp lánh thuở thiếu thời
Là hạnh phúc người ta thường gọi đến!
1912.

THÀNH CHUYỆN BÔNG LỚN

Đầu tiên em làm thành chuyện bông lon
Rồi hiểu ra – em trở nên gấp gáp
Mái đầu đẹp của em, em lúc lắc
Em đem chùi giọt nước mắt bằng khăn.

Em cười âm khoe cả một hàm răng
Rồi bỗng nhiên tất cả em quên hết
Lại bỗng nhiên nhớ ra – em thỏ thẻ
Em bẻ cong mười cái kẹp trên bàn.

Em mất duyên, em đi, em ngoái lại
Rồi em quay trở lại đợi điều gì
Em nguyên rửa, gương mặt em quay đi

Và có vẻ lần này đi mãi mãi...

Giờ đến lúc bắt tay vào công việc
Công việc cũ xưa, công việc của mình.
Chẳng lẽ cuộc đời rùm beng đã hết
Đã lặng im như áo váy của em?
2-1916.

CÔ GÁI TRONG DÀN ĐỒNG CA

Cô gái trong dàn đồng ca hát vang
Về những con tàu đã ra ngoài biển cả
Về những kẻ nơi quê người vất vả
Về những người không biết đến hân hoan.

Giọng hát của cô bay lên mái vòm
Tia nắng chiếu vào bờ vai màu trắng
Người ta nghe và người ta nhìn ngắm
Như y phục của cô màu trắng hát vang.

Sẽ có niềm vui, tất cả cứ ngỡ rằng
Những con tàu đi trong vùng êm ả
Rằng những kẻ nơi quê người vất vả
Tìm được cho mình cuộc sống giàu sang.

Tia nắng mỏng tang, giọng hát ngọt ngào
Chỉ trên cao, cửa nhà thờ chót vót
Hiều bí mật – đứa bé con đang khóc
Rằng không còn ai quay trở về đâu.
8-1905.

GỬI VỊ THẦN BÍ ẨN

Có phải người làm sống lại tâm linh?
Có phải người mở ra điều bí mật?
Có phải người tìm ra những bài hát
Những bài ca thật điên dại, vô tình?..

Hãy tin rằng cuộc đời ta trao người
Khi nhà thơ không có gì đặc biệt
Người mở cửa vào ngôi đền mới biết
Chỉ ra đường đến ánh sáng cuộc đời.

Có phải người về xứ sở xa xăm
Về xứ sở lúc này chưa biết được
Người dẫn ta vào, ta ngược mắt nhìn
Và kêu lên: “Trời! Không còn sa mạc!”
9-1899.

NGÀY TÀN

Tôi nhìn thấy rằng sẽ chết
Cả vũ trụ, quê hương.
Còn tôi vui sướng một mình
Sau ngày tàn khủng khiếp.

Dù một mình nhưng thế kỷ hân hoan
Người đang yêu trong huỷ hoại
Tôi chẳng phải một con người vĩ đại
Người mục kích vũ trụ lụi tàn.
6-1900.

HÃY TỪ BỎ

Hãy từ bỏ những sáng tạo yêu thương
Hãy từ chối với người đời trò chuyện
Hãy chối bỏ những ham muốn đời thường
Ngày nghĩ suy, khi chiều về – cầu nguyện.

Nếu linh hồn người cháy lên lo lắng
Thì đuổi cảm xúc biến mất tăm hơi
Chỉ một điều khôn duy nhất xứng đáng

Đi qua cái đêm đã định đoạt rồi.

Trên mặt đất làm gì có thưởng
Trước Chúa Trời sáng tỏ tâm hồn
Hãy từ bỏ ngọn đèn và cháy sáng
Bằng ngọn lửa chung thủy, cô đơn.
11-1900.

TÔI CHẬM CHẠM TRỞ NÊN ĐIÊN CUỒNG

Tôi chậm chậm trở nên điên cuồng
Bên cánh cửa người mà tôi mong muốn.
Bóng tôi đã thay đổi ngày mùa xuân
Chỉ niềm khát khao càng thêm cháy bỏng.

Tôi đã khóc, mệt lử vì khao khát
Và tiếng rên đã buồn bực, lặng câm
Bị chia đôi đã trở nên rạo rực
Ý nghĩ đón đau, ý nghĩ điên cuồng.

Ý nghĩ này thấm vào trong tĩnh lặng
Của hồn tôi đã rồ dại, điên cuồng
Và ý nghĩ làm tràn ngập mùa xuân
Bằng con sóng màu đen, không tiếng động.

Bóng tôi đã thay đổi ngày mùa xuân
Và con tim đã lạnh lùng trên mộ
Tôi chậm chậm trở nên điên cuồng
Đã lạnh lùng suy nghĩ về em đó.
3-1902.

BAN NGÀY ANH LÀM NHỮNG VIỆC ĐỜI THƯỜNG

Ban ngày anh làm những việc đời thường
Và chỉ thắp lửa lên khi chiều đến.

Em bây giờ trong vô vọng mờ sương
Trước mặt anh em bắt đầu sinh chuyện.

Anh yêu điều giả dối, vẻ hào quang
Yêu trang phục của em đầy quyến rũ.
Tiếng đi đùng, tiếng ồn ào đường phố
Và tấm tắc cả một dãy đèn lồng.

Anh rất yêu, anh chờ đợi, ngắm nhìn
Những tiếng ngân, những sắc màu lấp lánh
Anh đến gần rồi anh lại né tránh
Vào nơi thâm sâu tận đáy linh hồn.

Em trắng tinh và giả dối điêu ngoa
Anh thấy yêu điều dối gian màu trắng...
Giờ công việc làm xong anh cố gắng
Bởi anh tin chiều em lại đến mà.
4-1902.

BÌNH MINH

Tôi đứng dậy, ba lần nhấc tay lên
Có những tiếng âm vang trong ngọn gió
Những tiếng động tung bừng của bình minh
Khoảng không bao la nhuộm màu thắm đỏ.

Có vẻ như người phụ nữ đứng lên
Cầu nguyện xong, ghé vào ngai đèn nhỏ
Bàn tay của nàng cũng màu hồng đỏ
Ném thóc cho những chú bồ câu ngoan.

Từ trên cao đầu đó chúng trắng ra
Chúng chẳng ra những sợi dây màu trắng
Sắp tới đây u ám những mái nhà
Sẽ trở nên màu vàng trong đôi cánh.

Trên cái màu đang được vàng ra
Tôi đứng lên trên cao, bên cửa sổ
Bỗng nhiên thấy một quả cầu thật to
Đang lượn lơ giữa lạng yên màu đỏ.
11-1903.

GIỐNG NHƯ NGÀY

Giống như ngày, rõ ràng nhưng không hiểu
Hiện thực đây mà cứ ngỡ giấc chiêm bao
Em đến đây với những lời dễ chịu
Và bao giờ mùa xuân cũng theo sau.

Em ngồi xuống là thao thao bất tuyệt
Em bao giờ cũng thích chọc trêu anh
Nói bóng gió rằng ai cũng biết
Rằng trong mắt em ngọn lửa bí huyền.

Nhưng mà anh không mẫn mà cho lắm
Nghe những lời rất sôi nổi của em
Chỉ để ý nhìn xem điều lo lắng
Trong ánh mắt và trong bờ vai run.

Nhưng khi lời em thấu tận trong tim
Thì anh say mê những lời em nói
Anh yêu bờ vai, yêu đôi mắt em
Như bài thơ, như gió mùa xuân thổi.

Bàn tay của em lạnh lẽo vân vân
Lời ngắt quãng, em muốn làm ra vẻ
Khẳng định rằng sức mạnh của đam mê
Chẳng đáng gì trước lạnh lùng trí tuệ.
2-1914.

HAMLET VÀ OPHELIA

Anh là Hamlet. Máu lạnh tanh
Khi trừng phạt kẻ thù thâm độc
Còn trong tim anh – mối tình đầu tiên
Chỉ hướng về một người yêu duy nhất.

Còn em là Ophelia của anh
Bằng giá cuộc đời mang em xa lắm
Anh sẽ chết trên quê hương của mình
Bằng vết dao đâm vào sâu hoắm.
2-1914.

ANH CÔ ĐƠN ANH ĐI ĐẾN VỚI EM

Anh cô đơn anh đi đến với em
Ngọn lửa tình trong con tim nhức nhói
Em bói bài. Em chẳng thềm gọi anh
Anh tự mình đã từ lâu xem bói.

Tháng ngày trôi dưới gánh nặng cuộc đời
Anh xem bói như một niềm cứu rỗi
Và bây giờ lại bói về em đây

Nhưng câu trả lời không sao hiểu nổi.

Việc xem bói làm đầy lên những ngày
Anh nâng niu tháng năm – em đừng gọi...
Chỉ ngọn lửa có sắp tắt không đây
Bởi bùa mê của tình yêu đen tối?
6-1901.

NGÀY 31 THÁNG 12 NĂM 1900

Em, nỗi buồn của anh, trẻ đẹp
Hãy biến đi ngay!
Anh gửi em một lời chào vĩnh biệt
Ngay trong đêm này.
Thì vẫn là một người khách mỗi một
Của miền đất xa xôi
Anh thơ thẩn như người đi du lịch
Vì sắc đẹp tuyệt vời.
Em cười, mắt em rực sáng
Còn anh sợ rằng
Chiếc cốc nghiêng đổ xuống
Rượu vang.
Thế nhưng khắp nơi đều im lặng
Rượu uống hết rồi
Và cái chết trước đây gọi đến
Còn đọng trên môi.
Em của anh muôn đời bí ẩn
Hãy biến đi ngay
Anh theo em, người khách thỉnh thoảng
Đến trong đêm này.
12-1900.

GIỜ ĐẾN LÚC QUÊN

Giờ đến lúc quên giấc mơ hạnh phúc
Đã quá nhiều dục vọng, khổ thân ta...
Rất lặng im. Sau cửa sổ: em có nghe

Chim hoạ mi báo tin điều hạnh phúc?

Giờ một tình yêu chứa chất trong tim
Một tình yêu êm đềm và dịu ngọt
Anh chỉ muốn được khóc suốt cả đêm
Cùng với em, không ai nhìn thấy hết.

Em hãy khóc cho mờ ảo mắt nhìn
Cho hoàng hôn buông trong sâu lai láng...
Em hãy nhìn: trong khi ngủ rừng thông
Rung cành lá lạ lùng và bí ẩn.

Anh muốn khóc... Tiếng khóc của hồn anh
Không làm cho nỗi đam mê ngắt quãng...
Trong ngọt ngào, trong yên lặng, dịu êm
Chim hoạ mi đã bắt đầu lên tiếng...
3-1898.

EM CHÁY LÊN TRÊN MỘT NGỌN ĐÒI CAO

Em cháy lên trên một ngọn đồi cao
Không đến được trong ngôi nhà tháp gỗ
Anh vội vàng chạy đến trong buổi chiều
Ôm ấp một ước mơ, niềm hoan hỉ.

Em gửi anh đến từ nơi xa xôi
Ngọn lửa của mình nhóm trong chiều đỏ
Anh chung thuỷ với yêu cầu mệnh số
Hiểu ra rằng với lửa một trò chơi.

Và đến khi giữa những đám tối trời
Bay vào khói vòng quanh từng tia nhỏ
Anh chạy đến với những vòng tròn lửa
Vào nhà Em anh theo kịp tới nơi.
8-1901.

SẼ ĐẾN NGÀY

Sẽ đến ngày có một điều to lớn
Anh hiểu rằng công trạng của tâm linh.

Em đã khác – lặng thầm, không cá tính
Bỏ bùa yêu trong yên lặng giấu mình.

Nhưng hướng về đâu, anh không biết được rằng
Anh có phải của em không, em không biết.

Còn Trên ấy mừng thắng lợi cười vang
Một linh hồn duy nhất và khủng khiếp.
11-1901.

MÙA XUÂN LÀM TAN BĂNG GIÁ

Mùa xuân làm tan băng giá trên sông
Tôi không thương những dịu dàng đã chết:
Những đỉnh cao của tôi đã vượt
Đã quen rồi những đường hẹp mùa đông
Tôi thấy một miền xa thẳm màu xanh.

Rằng thương trong đám cháy khói sương mờ
Rằng bên cây thập ác kia phiên muộn
Khi tôi đợi những đòn đau số phận
Hay quà tặng của Đức Chúa Trời
Từ trong bụi mận gai!
3-1902.

BĂNG NƯỚC MẮT CAY ĐẮNG

Băng nước mắt cay đắng của mình
Mùa xuân khóc về em và anh đây.

Ngọn lửa nhỏ lập loè sau bãi sậy
Làm bức mình chú ngựa tinh ranh...

Giờ lại gọi lên tên kẻ bất nhân
Em đã thuộc về anh từ lâu lắm!..
Nhưng một cơn gió ngược điên cuồng
Đã làm cho mặt em đen sạm...

Lại bắt lực và chỉ bằng thừa
Em từ bỏ, em tránh xa bếp lửa...
Nhưng ngay cả bầu trời biết say mê
Thì bầu trời cũng sẽ vì anh đó!..

Và thế nào cũng được, dù cho
Môi nào hôn, bờ vai nào ve vuốt
Và dù cho đường phố nào hững hờ
Xua đuổi đi kẻ ngang tàng ngỗ ngược...

Dù tiếng thì thầm, hơi thở của ai
Không còn em ở đây, có thể lắm
Chỉ con ngựa không đều đều tiếng giậm
Có vẻ như đã từ chôn xa xôi...

Chỉ vì trong một giây phút cuồng điên
Ta chịu theo, ta đầu hàng mãi mãi
Em tự hào sự huỷ diệt của mình
Em hãnh diện với mối tình ngang trái!

Và bây giờ những ngôi sao gần lại
Hơn trong cái đêm dữ dội cuồng điên
Khi đã gần thêm quá đổi, quá chừng
Em ngã xuống, em hạ mình như vậy.

Khi một mình anh, chỉ có một mình
Cứ mỗi ngày anh vẫn hay nguyên rửa
Bây giờ đang đi qua trước mặt anh
Cái bóng em không còn thiêng liêng nữa...

Là ân huệ? Hay là lời mắng mỏ?
Hay hận thù, hay ân oán, đau thương?
Hay là em muốn kết tội cho anh?
Giờ anh đã quên em, không biết nữa.
11-1908 (Thu 1910).

EM SINH RA TRONG NHỮNG TIẾNG THÌ THẦM

Em sinh ra trong những tiếng thì thầm
Rồi đi vào buổi chiều dần về tối
Những bông hoa anh đào rắc vương vãi
Và ngân vang lời chào của mùa xuân.
Từ dạo ấy hết ngày lại đến đêm
Hiện trước mắt anh nhẹ nhàng chiếc bóng
Ở trong vườn một mùi hương hoa trắng
Tiếng lao xao bước chân nhẹ bên hồ
Và rồi những cơn mắt ngủ buồn lo
Không xua được vào những đêm trong suốt.
5-1903.

ANH ĐỨNG BÊN KẺ QUYỀN UY

Anh đứng bên kẻ quyền uy, một mình
Vị chúa tể nhan sắc trên mặt đất
Em – bông hoa đêm, đam mê đầy ắp
Đã yêu rồi những đường nét của anh.

Em cúi mình trên ngực của anh
Em – bông hoa mùa xuân, em buồn bã
Ở đây tim gần nhưng còn trước nữa
Bí ẩn cuộc đời ai biết được đâu em.

Như ngày xưa kẻ quyền lực có nhiều
Coi là thế rồi anh đem ra đoán

Với đời đam mê, anh - ông vua minh mẫn
Anh đưa em kết hợp, hờ Tình Yêu?
11-1902.

ANH KHÔNG BƯỚC RA GẶP GỠ

Anh không bước ra gặp gỡ mọi người
Anh sợ cả lời khen và chửi mắng
Trước mặt mình em anh sẽ trả lời
Tại vì sao suốt đời anh im lặng.

Những gì lặng im anh đã hiểu ra
Và anh yêu cả những lời thành tiếng
Xuyên qua tiếng ồn lúu rú khó nghe
Đang thức dậy một Linh Hồn màu sáng.

Anh bước ra ngày hội của lặng im
Gương mặt anh người ta không nhận nổi
Nhưng trong anh sự hiểu biết âm thầm
Về tình yêu với Em không điểm cuối.
1-1903.

EM HIỂU KHÔNG ANH RỐI BÒI LẦN LỘN

Em hiểu không, anh rối bời, lẫn lộn
Những trang thơ và cả những dòng thơ
Anh khoác lên vai em chiếc áo mưa
Rồi đứng lại bên em trong im lặng...

Trong bóng tối anh như thầy phù thủy
Đứng ở trên em anh đợi anh chờ
Dưới ngọn cờ treo trong ngày lễ
Đứng canh chừng, trong gió, giữa cơn mê...

Ngọn gió hát cho anh và tiên đoán

Trong tương lai có một giấc mơ xanh...
Gió muốn cười lên và gió muốn
Để cho em cùng vui vẻ với anh!

Những bông hồng mùa thu, những bông hồng
Anh mơ thấy hoa hồng khắp mọi lối
Xuyên qua lửa, giá băng và sương khói
Tuyết nhẹ nhàng và tuyết trắng tinh!

Về tương lai gió không nói gì đâu
Và bông hoa mùa thu không nói
Rằng người thương nhẹ nhàng đang cười
Chiếc khăn đen trùm ở trên đầu.

Rằng chỉ cái bóng ngân vang còn mơ
Thấy linh hồn, cái bóng kia cháy sáng...
Rằng con tim như cánh chim bay xa...
Rằng trong tim – một kẻ lười đau đớn...
10-1907.

HỒN THÁNG BA THƠM PHÚC

Hồn tháng ba thơm phúc trong ánh trắng
Dưới tuyết tan cát kêu lên rặng rắc.
Thành phố tan ra trong cơn gió ướt
Kẻ đang yêu nức nở dưới bước chân.

Em ôm anh có vẻ dị đoan hơn
Anh ngỡ rằng qua tiếng phì của ngựa
Giữa trời đêm điệu nhảy của người Hung
Đang khóc vang và trêu cười anh đó.

Ngọn gió cuồng bay lướt trên xa xăm
Muốn thiêu cháy tâm hồn anh ngọn gió
Muốn ném vào mặt anh chiếc khăn voan
Của em, và hát về thời thượng cổ.

Và bỗng nhiên – em xa lạ, từ xa

Vội tia chớp bùng lên trong đôi mắt:
Nói rằng hồn trên đường cuối bước ra
Khóc điên dại về giấc mơ đã tắt.
3-1910.

ĐỪNG TUÔN NƯỚC MẮT

Đừng tuôn những giọt nước mắt cháy bỏng
Lên trên ngôi mộ tạm thời.
Khi đi qua giấc mộng
Lại trở về ôm ấp mà thôi.
Đừng tiếc gì! Đam mê của em
Tình anh sẵn sàng đáp lại
Nhưng anh tìm ra một ngôi đền
Sạch sẽ thế trong đời chưa từng thấy.
Em đừng gọi! Quyền lực trong đời
Tâm hồn nhà thơ không thể nào kìm hãm
Trong anh có một niềm say mê bí ẩn
Được đốt lên bằng ngọn lửa của trời.
Anh từ già em nhưng sắp tới đây
Lại trở về với em hạnh phúc gấp bội
Và tình anh lại mới
Không chết đi và sẽ chói ngời hơn.
6-1899.

HAY LÀ BIẾT CẢ

Cửa mở toang – ở đằng kia lấp loáng
Sau cửa sổ con – những hình bóng lung lay
Tôi không biết và không giấu điều này
Nhưng thiếp ngủ – những giấc mơ bay bổng.

Trong không khí êm – chảy ra, biết hết...
Rằng có điều chi bí mật đang cười.
Cười cái gì? Lòng tôi đang thôn thức

Hay là tim tôi đang đập rất vui?

Mùa xuân sau cửa sổ – màu hồng, ngái ngủ?

Hay là Em đang cười mỉm với tôi?

Hay chỉ con tim đã lỡ yêu rồi?

Hay chỉ ngỡ rằng? Hay là biết cả?

3-1903.

TRĂNG THỨC DẬY

Trăng thức dậy. Thành phố ồn ào

Có tiếng vọng từ xa và ngọn lửa

Đây lặng lẽ, kia âm ỉ làm sao

Tất cả vang lên – còn chúng mình hai đứa...

Nhưng nếu ngọn lửa lần này gặp gỡ

Là ngọn lửa thiêng, ngọn lửa muôn đời

Thì những lời ta nói đã khác rồi

Và giọng nói của em thì cũng thế

Không lẽ vẫn còn có bao nỗi khổ

Và hạnh phúc có thể bị mang xa?

Trong phút giây của gặp gỡ hững hờ

Ta nhớ về nỗi buồn, xin lỗi nhé...*

12-1898.

**Thơ Polonsky.*

EM THÂN YÊU

Em thân yêu! Em với tâm hồn rất trẻ

Trinh bạch biết bao!

Hồn anh ở đây với em, em hãy ngủ

Sắc đẹp tuyệt vời!

Khi thức giấc sẽ là đêm và bão tuyết

Lạnh lẽo biết bao!

Khi đó em với tâm hồn của một người thân thiết

Em không một mình đâu!

Mặc cho bốn phía mùa đông, gió gào ầm ỹ
Có anh đứng với em!
Người bạn sẽ che chở cho em ngọn gió
Bằng tất cả linh hồn!
2-1899.

K. M. S.

Còn nhớ không thành phố ưu phiền
Ngọn khói màu xanh xa thẳm?
Trên con đường này dối gian
Anh và em đi trong im lặng...
Ta bước đi – còn trắng lên cao
Cao hơn bờ rào màu tối
Con đường có vẻ như gian dối
Và anh đã chẳng quay về.
Tình yêu ta bị mắc lừa
Hay bị con đường quyến rũ
Chỉ trong anh vẫn rung lên
Màn sương màu xanh thành phố...
Còn nhớ không thành phố ưu phiền
Ngọn khói màu xanh xa thẳm?
Trên con đường này dối gian
Chúng mình đã đi không thận trọng...
8-1899.

VÀO BÓNG TỐI HƯ VÔ

Để làm chi vào bóng tối hư vô
Kéo ta vào, những đòn đau số phận?
Chẳng lẽ ngay cả cuộc đời ta
Chỉ là những khoảnh khắc dài đau đớn?
Dù hạnh phúc chẳng có, ta muốn sống
Và chẳng có gì để vui vẻ con tim
Nhưng phía trước có một nguồn ánh sáng

Có vẻ như ta muốn được sáng bằng!
Dù ảo ảnh nhưng ánh sáng xa xôi
Cứ để cho những ước mong phí uổng!
Nhưng đằng kia cuộc đời xa xôi bận rộn
Những tia sáng cháy lên thật tuyệt vời!
6-1899.

SERVUS – REGINAE*

Xin đừng gọi. Và không ai gọi đến
Anh tới ngôi đền.
Đầu của anh lặng im cúi xuống
Dưới bàn chân em.

Sẽ nghe mệnh lệnh của em đó
Chờ đợi rứt rề.
Nắm bắt từng phút giây gặp gỡ
Và lại ước mơ.

Những đam mê của em ưa mạnh mẽ
Dưới áp bức yếu thôi.
Người yêu thương, người đầy tớ
Kẻ nô lệ muôn đời.
10-1899.

* Servus – Reginae: người đầy tớ của Nữ hoàng.

EM HÃY ĐOÁN

Em hãy đoán và đợi lúc nửa đêm
Em thân yêu hãy nhìn ra cửa sổ
Có những đôi mắt bạo dạn cháy lên
Và nghe ra trong đều đều tiếng gõ.

Thổi tắt những ngọn nến, khi ngang qua
Có một linh hồn che trùm kín mặt
Vội hy vọng không gặp được bao giờ
Đi ngang qua và đến bên thêm bậc.
3-1902.

NHỮNG NGƯỜI KHÔNG ĐAU KHỔ

Những người không đau khổ, không hiểu ra
Những khuôn mặt, tiếng cười bên cửa sổ!
Tôi đi tìm ngã ba đường vắng vẻ
Chứ chôn vui vầy tôi chẳng thiết tha!

Những câu hát ngọt ngào thật lạ lùng...
Chúng dường như tất cả đều sáng tỏ!
Còn ở đây có những cô thiếu nữ
Đã sẵn sàng con đường của mùa xuân.

Họ biết rằng tôi đây không biết rõ
Nhưng giờ đây chỉ ngồi hát một mình...
Theo dấu vết tôi đi theo nàng
Ngồi nghe nàng suốt đêm – bên cửa sổ!
2-1902.

RÕ NHƯ BAN NGÀY

Rõ như ban ngày, những giấc mơ của tôi –
Chim đại bàng kêu giữa trời xanh thẳm
Sau cơn giận của sắc đẹp tuyệt vời
Trong giông bão chúng hàng giờ bay đến.

Một mũi tên đâm xuyên vào tim chúng
Rồi chúng rơi, trông hoang dã vô cùng...
Nhưng chúng rơi – không có điểm cuối cùng
Cho lời khen, cho tiếng kêu đau đớn!
2-1902.

NÀY HOA CỦA EM

Có trong rừng sâu, bên khe xói
Một ngọn đồi xanh! Bóng mát muôn đời.
Xung quanh là nước suối
Tiếng róc rách gọi sự biếng lười.
Cỏ và hoa bao trùm lấy
Ngọn đồi xanh và không có khi nào
ánh mặt trời đến đây chạm tới
Chỉ tiếng nước chảy rì rào
Và những người yêu nhau tan chảy
Nhìn vào bóng đêm lạnh lẽo.
Rồi nói rằng sao hoa lại không tàn
Vì sao không cạn nước nguồn
Còn đằng kia nằm sâu dưới rễ
Là những nỗi đau khổ
Được nuôi bằng những giọt lệ muôn năm
Ophelia, này hoa của em!
11-1898.

EM CHƯA YÊU TÔI BAO GIỜ

Hết tháng năm lại năm tháng trôi qua
Tôi trở nên kẻ đại khờ, mù quáng
Chỉ hôm nay nghe thấy trong giấc mộng
Rằng em chưa yêu tôi thế bao giờ...

Tôi chỉ là kẻ gặp gỡ vô tình
Tôi chỉ là kẻ trên đường gặp gỡ
Giờ nguội lạnh niềm hăng say tuổi nhỏ
Em nói rằng: hãy tha thứ nghe anh!

Trong hồn tôi tình yêu ấy vẫn đây
Khổ, phút giây khi với người yêu khác
Thì vẫn tâm hồn, vẫn là bài hát

Bài hát vang trong giấc mộng hôm nay.
9-1915.

NHỮNG CHIẾC BÓNG BUỔI CHIỀU

Những chiếc bóng buổi chiều chưa nằm xuống
Thế mà trăng trên nước đã sáng ngời.
Tất cả mịt mờ hơn và mê tín
Ở trong hồn, trong tim, ở khắp nơi...

Mê tín dị đoan sinh điều mong ước
Trong sương mờ và thanh sạch khắp nơi
Con tim mơ hạnh phúc ngày gặp mặt
Ánh trăng thanh trên mặt nước sáng ngời...

Ai đây thì thầm, hát ca, nhìn ngắm
Còn tôi giấu đi hơi thở của tôi
Điều lớn lao trong hào quang linh cảm
Nhưng lớn lao tôi đã sống qua rồi...

Nên bây giờ chỉ còn như chiếc bóng
Thì bắt đầu nằm xuống đi cho rồi
Đang hiện ra trong khoảnh khắc mê tín
Những cảm xúc của ngày ảo xa xôi.
10-1899.

TRÊN NHỮNG HÒN ĐẢO

Tuyết lại rơi trắng xoá dưới chân cầu
Qua đảo Elagin và hai ngọn lửa.
Và giọng nói người phụ nữ đang yêu
Tiếng cát rã rã, tiếng phì phò của ngựa.

Hai chiếc bóng quyện trong một nụ hôn
Trong lòng xe trượt tuyết bay chấp chới.

Nhưng không tan chảy và không ghen tuông
Tôi với em – với người tù binh mới.

Vâng, có một sự thoả mãn buồn thương
Rằng tình yêu sẽ đi qua như tuyết
Ô, chẳng lẽ ta cần lời thề thốt
Đến muôn đời trong sự thủy chung?

Giờ không phải yêu lần đầu, và tôi
Trong sự nghiêm khắc của mình sáng tỏ
Sự phục tùng đã không còn chơi nữa
Và vương quốc trong người ấy không đòi.

Không, tôi với tính không đổi trong môn toán
Không cần lời tôi tính đếm mỗi lần
Những cây cầu, nhà nguyện, ngọn gió dữ dằn
Độ không người của những hòn đảo vắng.

Tôi thích mặc rất nhẹ nhàng, đơn giản
Quấn áo vào dưới bụng cho nhanh
Và tinh nghịch ôm hình dáng mỏng manh
Lao vùn vụt vào tuyết và đêm vắng.

Và nhớ lại những đôi giày chặt cứng
Và thấy yêu lòng thú vẻ lạnh lùng
Bởi ngực tôi rồi trong cuộc đấu kiếm
Với chồng cô ta không đợi lưỡi gươm.

Bởi trong nỗi buồn chưa lâu cùng cây nến
Bà mẹ già đứng bên cửa không trông...
Và bởi sau cánh cửa con bịt kín
Sẽ không ghen với cô ấy người chồng...

Cái đêm đã qua đi càng ánh lên
Thì người hôm nay càng thêm gào gọi
Tất cả chỉ là sự kéo dài hội nhảy
Chuyển qua từ ánh sáng vào bóng đêm.

11-1909.

NGƯỜI TA SẼ CHÔN

Người ta sẽ chôn, đào xuống thật sâu
Trên nấm mồ sẽ mọc lên hoa cỏ
Và ta nghe: từ xa xôi, trên cao
Trên mặt đất mưa đang rơi đầu đó.

Ta sẽ không còn đòi hỏi điều chi
Khi thức dậy sau giấc ngủ muộn
Ta biết rằng: nếu ồn ào – thu đến
Còn nếu bão đông – có nghĩa xuân về.

Thật tuyệt vời trong tiếng vọng đê mê
Cả niềm vui lẫn nỗi buồn không đến
Rằng đau khổ vì tình yêu xa vắng
Ván đóng quan tài đã vỡ tung ra.

Ấm cúng thế này ta vội vàng chi
Ở nơi này, có lẽ, ta tưởng tượng
Rằng cuộc đời tốt lành hay phóng đảng
Thì trí tuệ con người có thể nhận ra.
18-10-1915.

TẶNG ANNA AKHMATOVA

“Vẻ đẹp kinh hoàng” – người ta bảo chị
Còn chị chiếc khăn Tây Ban Nha
Quàng lên vai mình rất khế
Và trên mái tóc – một bông hoa.

“Vẻ đẹp giản đơn” – người ta bảo chị
Còn chị chiếc khăn kéo lại vụng về
Chị quấn khăn lên người thẳng bé

Và bông hoa rơi xuống sàn nhà.

Nhưng, chị nghe theo một cách lơ đãng
Tất cả những lời bốn phía vang lên
Chị buồn bã nghĩ thầm trong bụng
Rồi lẩm bẩm với chính mình:

“Tôi không kinh hoàng cũng chẳng giản đơn
Chẳng kinh hoàng để mà đi chém giết
Cũng chẳng giản đơn để mà không biết
Rằng cuộc đời này quá đổi kinh hoàng!”
1918.

Nguyễn Viết Thắng dịch, giới thiệu, chú giải
“101 bài thơ Aleksandr Blok”